

20
щешъ, му съобщаватъ лошата или печална новина. Може би въ това се изразява природената жестокостъ, наследство отъ преди Адама още, у всички насъ, негови потомци.

Тя се поколеба, помисли си — „защо го измъчвамъ азъ, когато самъ той е доволенъ отъ паметника си, щастливъ е, макаръ по недоразумение“ — и безъ да ще прибави :

— И въ вестниците писали както ти казвамъ азъ. . .

Запетаиката трепна, погледна, втречене и недовърчиво и съ отпадналъ гласъ попита ;

— Въ вестниците? . . . Ха-аа! . . . Въ кой вестникъ ?

Сийка почувствува, че сгрѣши като му каза и отново внезапна жалостъ къмъ него я обхвана. Поиска да го прегърне, да го помилва, но отъ гордостъ ли или за туй, че ласките помежду имъ отдавна бѣха прекратени, не направи това. Помисли само ; „така поне нѣма да бжде самъ смѣшенъ предъ хората, съ своята наивна радостъ, поне това ще избѣгне, като знае“.

— Въ кой вестникъ? — съ още по-страненъ, малко рѣзкъ гласъ, повтори Запетаиката.

— Въ „Часъ“, въ днешния . . . — отговори тихо тя,

— Хжа-а! — изпусна нѣкакъвъ страненъ звукъ, който не изразяваше ни плачъ, ни смѣхъ, Запетаиката.

— Хжа а! . . . Разбирамъ! . . . Ако е вѣрно, азъ . . . азъ! . . .

И той стана бледенъ и разтреперанъ отъ вълнение и като приказваше несвързано подъ носа си, излѣзе отъ кухнята.

Пенка и Сийка потръпнаха въ очакване на неизвестното, което ще стане, не може да не